

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.035 van 3 juni 1998
in de zaak A. 75.333/VII-15.730.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. MASUREEL,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Wijnheuvelenstraat 227

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
15 augustus 1997 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de
Minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 1997 tot
weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te
verlaten ten laatste op 22 juli 1997, verlengd tot
23 augustus 1997 en die aan verzoeker op 13 augustus
1997 werd betekend;

Gelet op het arrest nr. 67.725 van
22 augustus 1997 waarbij de schorsing bij uiterst
dringende noodzakelijkheid werd bevolen van de
tenuitvoerlegging van voornoemde beslissing;

Gezien de memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 12 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. DERVEAUX die, loco Advocaat P. MASUREEL verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker en zijn echtgenote, XXX, beiden van XXX nationaliteit, zijn samen met hun vier minderjarige kinderen op 4 juni 1997 via Nederland in België aangekomen. Verzoeker was drager van een visum voor de Schengen-Staten afgeleverd door de Nederlandse ambassade te A.

Verzoekers echtgenote was drager van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten te A.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben zich op 4 juni 1997 vluchteling verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat zij uitdrukkelijk gevraagd hebben dat hun asielaanvraag

samen in België zou worden behandeld zodat het gezin niet zou worden gescheiden.

1.2. Op 13 augustus 1997 werd aan verzoeker kennis gegeven van een beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, genomen op 17 juli 1997 waarbij hem het verblijf in het Rijk werd geweigerd en bevel werd gegeven om het grondgebied ten laatste op 22 juli 1997 te verlaten en zich aan te bieden bij "AC Rysbergen" in Nederland. De termijn om het land te verlaten werd voor verzoeker verlengd tot 23 augustus 1997. Deze beslissing, waarvan de tenuitvoerlegging door voormeld arrest werd geschorst maakt het voorwerp uit van de onderhavige vordering.

1.3. Eveneens op 13 augustus 1997 werd ook aan de echtgenote van verzoeker kennis gegeven van een beslissing van 17 juli 1997 waarbij haar het verblijf in het Rijk werd geweigerd en bevel werd gegeven om het grondgebied ten laatste op 22 juli 1997 te verlaten en zich met haar vier kinderen aan te bieden bij "ZAB Köln" in Duitsland. Er werd voor haar en haar kinderen een doorlaatbewijs naar Duitsland overhandigd terwijl verzoeker een doorlaatbewijs kreeg voor Nederland. Verzoekers echtgenote stelde tegen de beslissing van 17 juli 1997 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. (zaak 75.334/VII-15.731)

Die beslissing werd ingetrokken en vervangen door een nieuwe beslissing opnieuw gedateerd 17 juli 1997, tot weigering van verblijf in het Rijk met bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal ten laatste op 24 augustus 1997 en zich aan te bieden bij "ZAB Köln" in Duitsland.

Ook tegen die beslissing werd door de echtgenote van verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld. (zaak 75.407/VII-15.752). Bij arrest van 22 augustus 1997 van

de Raad van State, nr. 67.724, werd de tenuitvoerlegging van die beslissing geschorst en bij arrest nr. 73.937 van 28 mei 1998 werd zij vernietigd.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn inleidende akte als enig middel aanvoert hetgeen volgt :

"schending van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 19 juni 1961);

schending van het artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

schending van de artikelen 29.4 en 30.1.A van de Conventie van 19 juni 1990 houdende de toepassing van de akkoorden van Schengen van 15 juni 1985 (B.S., 15 oktober 1993);

schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

afwezigheid van redenen, op zijn minst, manifeste appreciatiefout;

Doordat :

de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :
'België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag dat aan Nederland toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. [] van de Conventie van 19 juni 1990 houdende de toepassing van de akkoorden van Schengen van 15 juni 1985.

Dat Nederland in datum van 11 juli 1997 heeft ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon.'

Terwijl :

dat het weliswaar zo is dat, met toepassing van het artikel 30.1.A. van de Conventie houdende toepassing van de akkoorden van Schengen, de asielaanvraag van verzoeker, in beginsel, door de Nederlandse autoriteiten dient behandeld te worden;

dat echter het artikel 29.4 van dezelfde Conventie bepaalt dat elke Verdragsluitende Staat het recht behoudt om,

'om bijzondere redenen, die met name verband houdend met het nationale recht, de behandeling van

de asielaanvraag te verzekeren, zelfs indien de verantwoordelijkheid in de zin van onderhavige Conventie op een andere Verdragsluitende Staat rust';

en dat, zo ook, het artikel 51/5, § 1, lid 2 van de Wet van 15 december 1980 aan de Minister of zijn gemachtigde toelaat op elk ogenblik te beslissen zelf het verzoek te behandelen

'zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen' en 'op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt';

dat, wanneer een bestuurlijke overheid, zoals in casu, over een appreciatiebevoegdheid beschikt, ze deze bevoegdheid dient uit te oefenen en haar beslissing formeel dient te motiveren, op zulkdanige wijze dat de betrokkene geïnformeerd is over de redenen die de overheid ertoe hebben gebracht om te beslissen zoals ze heeft beslist;

dat niet blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij de bijzondere redenen, die verzoeker inroept ter staving van zijn asielaanvraag in België, heeft onderzocht teneinde te bepalen of deze redenen al of niet rechtvaardigden dat gebruik gemaakt werd van de afwijkingsbevoegdheid verleend door de bovenvermelde artikelen 29.4 van de Conventie en 51/5 van de Wet;

dat de bijzondere redenen die verzoeker inroept ter staving van zijn asielaanvraag redenen zijn van familiale aard, te weten dat verzoeker zich in België bevindt met een Schengen-visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten in zijn land, terwijl zijn echtgenote en vier kinderen - waarvan het jongste nog geen zes maanden oud is - zich ook in België bevinden, maar met een Schengen-visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten in hun land,

dat de toepassing van de regel van het voornoemde artikel 30.1.A van de Conventie derhalve tot gevolg zou hebben dat verzoeker voor onbepaalde tijd in een ander land zou dienen te verblijven dan zijn echtgenote en kinderen, dit terwijl zijn echtgenote en kinderen onlangs het voorwerp hebben uitgemaakt van ernstige fysieke geweldplegingen (stuk 9-1 tot 9-5) en derhalve meer dan ooit nood hebben aan de nabijheid en morele steun van verzoeker als gezinshoofd;

dat, bovendien, daar de bestreden beslissing moet begrepen worden als een inmenging in het gezinsleven van verzoeker, de beslissing diende te vermelden welk wettig doel, zoals bedoeld in paragraaf 2 van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ze nastreefde en diende toe te lichten in hoeverre deze inmenging evenredig was met dit doel (in die zin : Raad van State, arrest nr. 66.292 van 16 mei 1997)";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote een bijzondere reden hebben ingeroepen om België hun asielaanvraag te laten behandelen en er te dezen geen enkele bijzondere reden is om de asielaanvraag in België te behandelen zodat de Minister dan ook niet diende te motiveren en dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag die luidens "artikel 36 van de Schengenovereenkomst" aan Nederland en Duitsland toekomt als daarvoor verantwoordelijke staten en dat het aldus deze staten zijn en niet België die mogelijks een schending van het recht op gezinsleven zouden veroorzaken;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceerde dat gebleken is dat de Dienst Vreemdelingenzaken de familiale reden kende die aan de gezamenlijke asielaanvraag ten grondslag lag, dat verzoeker geen grondige kennis had van de inhoud van de Schengenovereenkomst en evenmin nog tijd had, gelet op de korte geldigheid van de visa, om samen met zijn gezin naar Nederland of Duitsland te trekken en dat de uitvoering van de bestreden beslissing in elk geval tot gevolg heeft dat verzoeker voor onbepaalde tijd wordt van zijn gezin gescheiden;

2.4. Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt :

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag dat aan Nederland toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. [] van de Conventie van 19 juni 1990 houdende de toepassing van de akkoorden van Schengen van 15 juni 1985.

Dat Nederland in datum van 11 juli 1997 heeft ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon";

2.5. O v e r w e g e n d e
dat overeenkomstig artikel 30.1.a. van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, goedgekeurd bij wet van 18 maart 1993, de asielaanvraag van verzoeker in beginsel door de Nederlandse autoriteiten diende te worden behandeld, aangezien hij een visum voor de Schengen-Staten bekam dat hem op 16 mei 1997 was verstrekt door de Nederlandse ambassade te A.; dat evenwel artikel 29.4. van diezelfde Overeenkomst bepaalt : "Onverminderd het bepaalde in lid 3 blijft iedere Overeenkomstsluitende Partij bevoegd om in geval van bijzondere redenen, in het bijzonder die ontleend aan het nationale recht, een asielverzoek te behandelen, zelfs wanneer de verantwoordelijkheid, in de zin van deze Overeenkomst, op een andere Overeenkomstsluitende Partij rust"; dat eveneens artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt : "Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt";

2.6. Overwegende dat uit de aangehaalde bepalingen volgt dat de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt; dat die appreciatiebevoegdheid medebrengt dat de overheid haar beslissing uitdrukkelijk diende te motiveren op een dusdanige wijze dat de betrokkene geïnformeerd is over de beweegredenen

die de overheid ertoe gebracht hebben de beslissing te nemen welke zij heeft genomen; dat evenwel in de sub 2.4. geciteerde motivering van de bestreden beslissing geenszins wordt ingegaan op de bijzondere redenen die verzoeker stelt te hebben aangehaald ter staving van zijn asielaanvraag in België; dat, alhoewel in het administratief dossier geen stuk te vinden is waarin formeel die bijzondere redenen zijn opgenomen, het evident is dat verzoeker en zijn echtgenote, die samen met hun vier kinderen op dezelfde dag in België zijn aangekomen en aldaar een asielaanvraag hebben ingediend, wensten dat hun aanvragen samen zouden worden behandeld teneinde als gezin samen te kunnen blijven hetgeen niet het geval zou zijn indien toepassing wordt gemaakt van voornoemd artikel 30.1.a. van de Overeenkomst van 19 juni 1990; dat overigens uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker en zijn echtgenote steeds samen hebben ontbonden, dat zij zich steeds samen hebben aangeboden en dat die dienst redelijkerwijze ervan op de hoogte moet zijn geweest dat verzoeker en zijn echtgenote niet wilden dat hun gezin zou worden gescheiden; dat daarenboven de bestreden beslissing onvermijdelijk een inmenging in het gezinsleven van verzoeker teweegbrengt en derhalve diende te vermelden welke van de in artikel 8, tweede lid, van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden opgenomen doelstellingen zulke verstoring van verzoekers gezinsleven zou verantwoorden en in hoeverre deze verstoring in een redelijke verhouding zou staan tot die doelstelling; dat het middel in de aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 1997, waarbij XXX verblijf in het Rijk wordt geweigerd en hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten ten laatste op 22 juli 1997, verlengd tot 23 augustus 1997 en die hem op 13 augustus 1997 werd betekend.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie juni 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.